

Butlletí de la Secció Excursionista
de l'Ateneu Santjustenc

SEAS

Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc, Carrer de l'Ateneu, 3 i 5.
08960 Sant Just Desvern.

Web: <http://www.santjust.org/seas>

Adherida a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC)

Núm. 291
Novembre
desembre
2010

L'arribada dels caminadors i la casuística de fer les inscripcions el mateix dia de la Caminada Popular, fa que al Pati del Roure hi hagi neguit per enllestir-ho en ben poca estona per donar la sortida a l'hora convinguda.

CALENDARI

12 novembre — Conferència «Montseny: reserva de la biosfera» per Martí Boada.

14 novembre — Excursió a Santa Fe, Turó de l'Home i les Agudes (Montseny) amb sortida a les 7 h.

20 i 21 novembre — Excursió d'alta muntanya fent la via ferrata Olmo-Urquiza (Montsec d'Ares).

26 novembre — «25 anys de l'Everest. Evolució de l'alpinisme» per Carles Vallès a la Sala Cinquantenari de l'Ateneu a les 20 h.

10 desembre — Conferència «La custòdia del territori, una manera diferent de fer conservació de la natura» per Jordi Pietx.

11 i 12 desembre — Col·locació del Pessebre al cim de la Roca Corbatera (Montsant). Sortida a les 7 del matí del dia 11 i visita al Centre d'Interpretació de l'Oli i ermita de Sant Salvador de Margalef.

12 desembre — Excursió al massís del Corredor (Maresme) amb sortida a les 8 h.

19 desembre — Excursió matinal a Santa Creu d'Olorda i turons d'en Pascual (Collserola) amb sortida a les 7.30 h.

9 gener de 2011 — Excursió matinal al delta del Llobregat (Baix Llobregat) amb sortida a les 8 h.

14 gener — Conferència «El paper dels ciutadans en la preservació de la natura» per Josep Germain.

16 gener — Excursió de la cala Mongó (L'Escala), castell de Montgrí i Torroella de Montgrí amb sortida a les 7 h.

22 gener — Excursió d'alta muntanya al Cap de Creus (Alt Empordà).

23 gener — Excursió matinal a Santa Maria del Puig i serra de Rubió (Baix Llobregat) amb sortida a les 8 h.

Informació: si no s'especifica el contrari, les conferències tenen lloc els divendres a les 8 del vespre al local de la SEAS, i les excursions tenen la seva sortida des del Parador. Informació sobre les matinals al telèfon 93 371 51 98 (nits). Les excursions d'alta muntanya tenen horaris de sortida variables i podeu aconseguir informació al tel 93 372 58 34 (nits).

Amb la col·laboració de:

Ajuntament de
Sant Just Desvern

CISTELLERIA BALLART, Bonavista, 82, tel, 933 71 13 64

FLORS LORETO, Creu 66, tel. 933 72 31 03

FORMA CUINA, Creu 60, tel. 934 73 35 59

LLIBRERIA RESSENYA, Creu 54, tel. 933 71 08 43

IMMACULADA AMAT, JUST AMIGÓ, MARCEL-LÍ CAMATS, FRANCESC HOMEDES

QUINZE ANYS DE CAMINADA

Ferran de la Fuente

La Caminada de la SEAS ha complert quinze anys, motiu pel qual hem cregut oportú, aprofitant l'avinentesa, fer un repàs del que han significat aquests quinze anys per als participants i la SEAS. En la presentació de la primera caminada de l'any 1996 parlàvem de la intenció de promoure l'exercici del caminar i la pràctica dels esports de muntanya. Creiem sincerament que d'alguna manera la Caminada ha induït alguns participants a la pràctica del senderisme o excursionisme. El degoteig de participants que s'han interessat per les activitats de la SEAS ha estat constant en aquestes quinze caminades, i alguns s'han fet socis de la Secció.

La vall de Sant Just i rodalies han estat recorregudes amb escreix i els participants han tingut ocasió de conèixer nous camins i d'ampliar els seus recorreguts per la vall.

La desena caminada va ser una prova de com ha arrelat aquesta en els participants. Amb un temps infernal a l'hora de la sortida, es van aplegar 301 caminadors. En aquesta edició es van iniciar les sortides des del pati del Roure de l'Ateneu.

L'any 2008, les obres del túnel de les aigües ens van privar d'alguna de les sortides més habituals del poble, malgrat això, els 401 inscrits van fruit d'una de les caminades més celebrades per la feréstega bellesa del recorregut.

Aquesta 15a Caminada ha patit, a més dels problemes amb la sortida cap a la muntanya a causa de les obres, l'efecte acumulat de les tempestes i nevades dels darrers anys que amb les seves destrosses han causat diverses variacions a l'itinerari previst inicialment. La participació, donades les moltes opcions d'esbarjo que hi havia el mateix dia, ha estat lleugerament per sota de les expectatives. Això, lluny de fer decaure l'ànim dels organitzadors, ens ha esperonat a encarar la Caminada del 2011 amb noves idees i tasques més racionalitzades entre tots els organitzadors i col·laboradors.

Els participants en un dels controls. Foto de Leonci Canals.

ENTREVISTA A JUST AMIGÓ

Daniel Cardona

Just Amigó, juntament amb Rafael Malaret, són actualment els únics socis que queden d'aquells primers 10 socis honorífics que Fulgenci Baños va catalogar en la tercera refundació de la SEAS. Per altra banda, Just Amigó va ser president de l'Ateneu de 1970 a 1979 i sempre ha estat molt aficionat a la muntanya.

Per què li fem ara una entrevista? El motiu està relacionat amb la iniciativa duta a terme el 2007 per la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC) dirigida a la conservació dels refugis lliures (actualment denominats d'emergència), fent que centres excursionistes es comprometessin al manteniment d'algun d'ells durant un cert període de temps, i entre aquests refugis hi havia el dels Engorgs, el manteniment del qual ha estat encarregat al Centre Excursionista de la Cerdanya.

Fa dos anys, quan estava realitzant un dels capítols del llibre dels 75 anys de la SEAS, Just Amigó em va ensenyar unes fotos de 1953 fetes durant la construcció del refugi d'Engorgs, i ara, amb els seus 90 anys complerts, em rep a la seva casa del carrer de l'Església. Som al seu estudi, ple de maquetes de cases que ell ha

Just Amigó durant la conferència sobre «Testimonis de l'exili» del 12/02/2010.

plasmats en una escala més reduïda, i encetem l'entrevista parlant d'aquell refugi.

- Com va ser que l'any 1953 vau construir un refugi en el cercle d'Engorgs (2.375 m)?

La temporada 1952-1953 jo estava treballant a l'empresa Ingeniería Construcción de Edificios (INCE), de la qual era responsable el Sr. Fernando Espiau, enginyer, que havia estat ajudant de Carles Buigas, qui va projectar el 1926 la primera font lluminosa de Montjuïc. Jo era ajudant del Sr. Espiau i érem a La Molina fent una casa per al Sr. Albert Folch, el de l'empresa de pintures Titanlux. El seu oncle Joaquim Folch i Girona, enginyer i geòleg, fundador de la fàbrica de pintures Titan, era soci del Centre Excursionista de Catalunya i va impulsar el centre d'esports d'hivern de la Molina i volia fer un refugi als Engorgs.

Els materials es traslladaren amb matxos. Foto feta l'estiu de 1953 per Just Amigó.

Quan li pregunto per què als Engorgs, m'explica que no ho sap, però sap que va ser consensuat amb les forces vives de Meranges d'aquell moment, des de la Guardia Civil de fronteres fins al propietari de l'Hostal Joan. Sí que recorda que el qui va pagar el refugi va ser l'Albert Folch.

El refugi sembla una borda de pastors i és molt diferent de les construccions dels refugis dels anys quaranta i principi dels cinquanta del segle passat, com és el cas del refugi Estasen al Pedraforca o el Josep Maria Blanc al costat de l'estany Negre. Els plànols del refugi els va fer vostè com si es tractés d'una borda de pastors?

No, el projecte i els plànols els va fer un soci del Centre Excursionista de Catalunya. Tenia forma quadricular amb una porta central, a la dreta hi havia la cuina i a l'esquerra 4-6 lliteres. Hi havia poques obertures exteriors, perquè a ple hivern el refugi quedava cobert de neu.

En quant de temps es va construir el refugi i com pujàveu el material des del poble de Meranges (1.590 m) fins als 2.375 metres?

Vam començar a mitjan de juny i vam acabar a finals d'agost de 1953. Hi havia dos paletes, un de Sant Just, Paulino Cañamares, que després ja es va quedar a viure a La Molina, i un altre de Barcelona. Els manobres eren de La Molina. Vivíem en dues tendes de campanya i baixàvem a Meranges els diumenges (2 h. 30 minuts). Els materials els pujàvem amb matxos i les pedres les escollíem del mateix indret; mentre que les bigues de fusta, fetes a Planoles, a causa de la seva llargada les vam haver de fer de dues peces amb frontissa. Les teules de pissarra també van ser fetes a Planoles. El pintor era

Dues tendes seviren d'aixopluc mentre van durar les obres. Foto del 1953 de Just

alemany i treballava per al Sr. Joaquim Folch i Girona, que recordem que tenia una fàbrica de pintures. El que em va saber greu és que no vaig poder anar a la inauguració del dotze d'octubre de 1953 per problemes familiars.

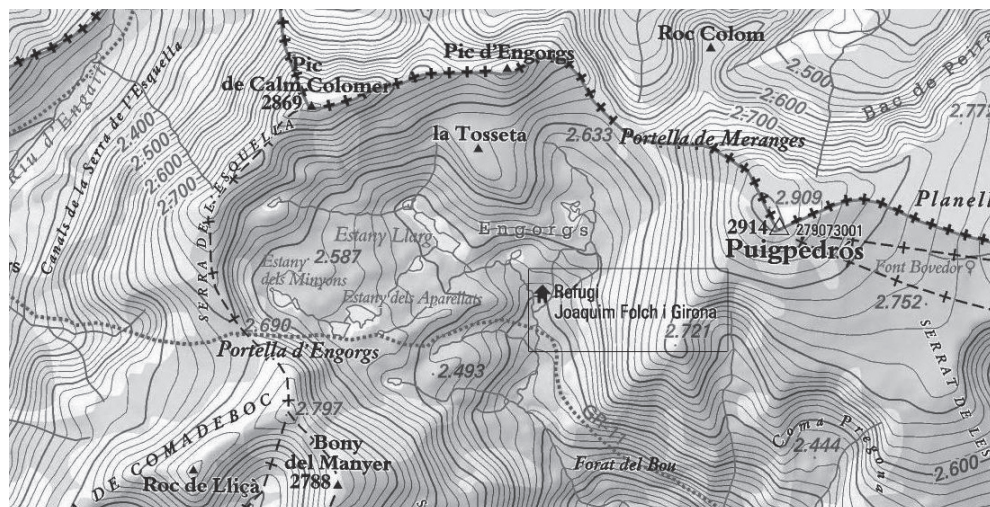
El Just m'ensenyava unes fotografies mentre pujaven el refugi. Sí, sí, la càmera de fotografiar me la va deixar el Sr. Espiau.

El deixo amb les seves maquetes de les cases que estan en la seva ment, hi són tots els detalls, però sobretot em fixo en una escala de cargol feta al mil·límetre.

Després de la inauguració del refugi, se'n va fer càrrec el Club Muntanyenc Barcelonès fins al 1979 quan el cedí a la FEEC. Actualment té 18 places i la seva denominació completa és la de refugi Engorgs «Joaquim Folch i Girona».

El refugi va prenent forma. Foto feta l'estiu de 1953 per Just Amigó.

XXVI SORTIDA DE VETERANS 2010 (PALLARS SOBIRÀ)

Pep Gil

Com és costum dels darrers anys durant la Marxa de Regularitat de la SEAS, a més dels comentaris propis de la marxa, ja comencen a sentir-se veus i al·lusions sobre la propera Sortida de Veterans, enguany la 26a. Alguns li diem al Pere Pascual, l'ànima indiscutible de la sortida, que ens apunti, on serà i més detalls de la sortida, encara que falten gairebé dos mesos.

Durant el mes de juny rebem la convocatòria i quasi sense adonar-nos-en ens trobem al local puntuals i expectants per saber les últimes novetats de la sortida.

Amb pulcritud i eficàcia, gairebé quirúrgica, en Pere ens descriu qui serem, que, quan i com anirem des-envolupant tot el programari del cap de setmana més veterà de la SEAS, això sí, sense oblidar-nos qui anirà amb qui i en quin vehicle.

«Bé doncs, jo sortiré a tres quarts de 7 del matí del Parador, qui vingui amb mi ja ho sap», ens diu en Pere donant per finalitzada la reunió preparatòria.

Quan passen pocs minuts de tres quarts de 7 del matí del dissabte 3 de juliol, la caravana de 14 vehicles inicia

'Imma ens explica fets de la batalla de Bala-dredo. Foto de Pep Gil

des del Parador la primera etapa de la Sortida amb parada al castell de Llordà (Pallars Jussà). És el lloc escollit per esmorzar i alguns, Déu n'hi do de la gana que ja tenim.

El disseny revolucionari i excepcional d'aquest castell del segle XI, obra d'Arnau Mir de Tost, cavaller urgellenc, és probablement només equiparable al castell de Loarre, una possessió directa del rei. Lluny del model català de castell de frontera, centrat en una poderosa torre rodona amb un clos emmurallat que tanca el perímetre, el castell de Llordà disposava de tres recintes. El recinte exterior, avui pràcticament desaparegut, tancava el turó de cingle a cingle, i en ell restaven inclosos l'església de Sant Sadurn i diversos habitatges.

L'entrepà, bo, la fruita un bon complement, el cafè i algunes gotes ens faran molt millor el que queda

En Pere Pascual ens dona instruccions a l'arribada al refugi. Foto de Pep Gil

de matí fins a l'hora de dinar, sense oblidar-nos dels *cubanitos* de l'Agustí. Una visita llampec a l'exterior del recinte emmurallat, les fotos de rigor i sortim cap a Llavorsí on ens espera l'Imma a dos quarts d'onze per fer-nos de guia als indrets on va tenir lloc la batalla de Baladredo durant la darrera Guerra Civil.

Amb puntualitat arribem al lloc de trobada, on veiem com es disposen a fer una baixada de *rafting* un grup d'enfundats en neoprè. Arriba l'Imma, ens redistribuïm en els vehicles 4x4 i sortim a fer la visita guiada a l'itinerari històric de la Castelleta, escenari de la batalla de Baladredo que tingué lloc del 22 al 25

de juliol de 1938, dins l'anomenada «Ofensiva de Catalunya» i on participaren molts soldats republicans de la lleva del «Biberón». L'Imma ens fa una detallada i exhaustiva exposició dels fets que varen succeir durant l'esmentada batalla, tot fent un recorregut marcat on trobarem restes de fortificacions, casamates, trinxeres, bombes de mà, metralla i algun cep.

Acabada la visita guiada baixem a dinar a l'ermita de la Mare de Déu de Biuse on, després de reposar forces i alguns de fer una becaina, partim de nou cap a Llavorsí on tots plegats, ja en els 14 vehicles, farem els pocs quilòmetres que ens separen d'Espot. Allí amb els Land Rover-taxi llogats pujarem al refugi Josep Maria Blanc del CEC.

Arribats a Espot, en pocs minuts ens encabim en els taxis i iniciem l'ascensió al refugi. Els primers quilòmetres són per carretera d'asfalt, després girem bruscament a l'esquerra per una pista i iniciem ràpidament la pujada. Comencen els bots i salts. En Didac, el nostre conductor, és un noi jove que fa tres temporades que porta el taxi i ens avisa que el més bo està per arribar. I efectivament, els últims trams el xofer ens fa gala del seu domini sobre la màquina i ens porta sans i estalvis al refugi a 2.350 m en menys temps del previst. Encara no són les 6 de la tarda i ens disposem a descansar del llarg primer dia de la sortida de veterans.

Refugi Josep Maria Blanc envoltat per l'estany Tort de Peguera. Foto de Pep Gil

En pocs minuts en Pere, eficaç i contundent com sempre, ens distribueix per habitacions i, a l'empar d'uns escassos 15°C, els 51 components de la sortida pugem motxilles i bosses i ocupem les lliteres. Com que som un grup nombrós hem de sopar en dos torns, el primer a les 7 i acabant aquest, la resta de components. L'escudella, l'amanida i la botifarra amb patates ens duren pocs minuts. Tenim temps de fer una passejada, fer fotos, xerrar, admirar el magnífic paisatge o simplement descansar i no fer res més; també hi ha qui aprofita per fer una partida de cartes i sense oblidar-nos del mundial de futbol que gràcies a internet ens va permetre veure els resultats d'aquella jornada. A quarts d'onze de la nit, i amb previsió de bon temps per a l'endemà, la majoria dels veterans ens anem al llit, demà ens espera el Saburó i quasi 600 m de desnivell de pujada.

Quarts de 7 del matí del diumenge 4 de juliol, ja hi ha moviments a les habitacions, els més matiners ja s'han llevat fent les rutines diàries, però atenció, hi ha una sorpresa important, plou, i ha plogut part de la nit, fa fresca, 10°C i amb expectació per l'evolució del temps baixem a esmorzar. Passen els minuts i sembla que ja no plou, el dia aclareix i ens preparem per fer l'ascensió. Finalment pels volts de les 8 del matí iniciem la marxa.

En pocs minuts arribem a l'estany Negre de Peguera, el voregem i passant per la represa ens remuntem a l'estany de la Llastra des d'on veiem el Saburó, amb els dos cims i també una magnífica panoràmica del massís del Monestero. Passen pocs minuts de les 9 i ja som a l'estany, mig gelat, de Cap de Port i poc abans de les 10 trepitgem les primeres geleres i ens plantem a la collada de Saburó. Petit reagrupament i pel flanc oriental, passant un parell de geleres, ens enfilem a la cresta que ens duu al capdamunt del cim superior del Saburó de 2.906 m. Són les 11 del matí i som 23 veterans que fem cim.

Mentrestant, el dia és magnífic, d'un blau brillant, no fa fresca ni calor, i des de la cresta i cim del Saburó podem gaudir dels estanys de Mar i Colomina, amb un blau turquesa inigualable i la petita taca fosca del refugi Colomina. Mirant al nord-oest distingim

amb gran nitidesa l'Aneto i el massís de la Maladeta. A tocar tenim la impressionant silueta del Peguera i la seva magnífica cresta. Fent un gir de 180° mirem a l'est i entre núvols es veu, o millor dit, s'intueix, la Pica i el Sotllo i els estanys que hem vorejat a la pujada. Ens fem la foto de grup a la cresta cimera, ja que al cim amb prou feines hi caben 2 o 3 persones, i comencem el retorn al refugi a tres quarts de 12. «Culen baixen», relliscades i alguna cullada sense més importància durant la baixada i pels volts d'un quart de dues anem arribant, mentre alguns aprofiten per banyar-se en algun dels estanys que trobem pel camí.

Ha estat una excursió molt instructiva i gratificant amb sol, neu i aigua, magnífiques vistes panoràmiques i una gran varietat de flora. Alguns companys han preferit no fer tota l'excursió i d'altres han fet caminades i caminadetes segons els seus desitjos.

Ens queda dinar, tancar l'equipatge i a les 4 de la tarda, puntuals, ens recullen els taxis Land Rover. Baixem a Espot i allí ens acomiadem pensant en la Veterans del 2011 que de ben segur en Pere ja deu tenir al cap, a qui en nom de tots i en el meu propi dono les gràcies per preparar i portar a terme any rere any aquesta trobada tan entranyable de la nostra Secció.

El grup al cim del tuc de Saburó. Foto de Joaquim Carbonell

VALLFIGUERA

Joaquim Carbonell Calders

Ja siguin els Ports de Beseit o els Ports d'Horta o els Ports de Tortosa o els Ports o més localment lo Port o bé senzillament el Port (si algú coneix un altre nom que ho digui, gràcies), la veritat és que se'm fa difícilots poder explicar la turmentada orografia del massís de muntanyes situades al sud del Principat fent ratlla amb el País València i la Franja de Ponent, ja en terres d'administració aragonesa, configurat per un entramat complex de serres, pics, escarpats, cingles, formacions calcàries rocoses i valls profundes tot ben verdejat de vegetació i pigallat de masos, rònecs i enrunats la majoria.

No se d'on li ve el nom* a aquest serrat, però tal volta antigament per travessar-lo existien alguns camins que unien la plana marítima de Tortosa i del delta de l'Ebre amb l'altiplà interior; la veritat és que no he trobat fins ara cap informació aclaridora.

Sigui com sigui, el cap de setmana dels dies 23 i 24 de gener de 2010 la colla d'alta muntanya de la SEAS vàrem fer cap al Port. L'objectiu era assolir o travessar la gúbia** de Vallfiguera situada a la capçalera de la vall Figuera. Tot el conjunt d'aquesta vall es troba a tocar del poble d'Alfara de

Corró de batre al mas de l'Atents. Foto de Joaquim Carbonell.

Carles al vessant de llevant del Port, però que tot i això la profunditat i la contundència i els replecs d'aquesta depressió la fan obaga i fosca.

Iniciàrem la caminada a la font del Toscar, sorgents d'aigua que es presenten en un marge urbanitzat d'un pendent amb abundosos dolls d'aigua, per tirar cap al sud tot cercant la part baixa i més ampla de la vall Figuera.

Resseguint vells masos amb els seus conreus completament abandonats, i com aquell qui no diu res, la vall es va anar cloent i rebregant sobre si mateixa fins que el camí es

Remuntat Vallfiguera entremig de grans blocs. Foto de Joaquim Carbonell.

va fondre amb els grossos blocs petris que configuren la llera del torrent i que ara ja no deixàriem fins al cap d'unes hores.

Sincerament un espectacle espectacular, si em permeteu la redundància. Un seguit de murs ciclopis és el que ens trobàvem al davant a cada moment. Superat el primer en seguia un altre i si un era magnífic i perillós el que el seguia no es quedava curt en bellesa i risc. Crits, comentaris i exclamacions demostraven l'exuberància del racó i la dificultat de superació d'aquella salvatge escala de gegant conformada per uns graons gairebé fora de tota possibilitat humana (de

la meua n'estic segur ja que només amb l'ajuda prestada pels companys em va permetre superar les dificultats i gaudir de l'engorjat entorn).

Com tot clau que ha de fer força cal reblar-lo, nosaltres vàrem reblar la jornada entrant en l'impressionant i llarg tall fet per l'espasa del gegant a la roca de la muntanya. Només una petita ratlla de cel rocam amunt deixava entrar una claror somorta fins al fons de l'escletxa on ens trobàvem. Era gairebé impossible que la poca força de la claror d'un dia ennuvolat il·luminés aquell feréstec indret. Fotografies a dojo de les majestuoses parets i cops de flaxos a cada moment volien recollir en miniatura, i a petits trossets, el cau de la Vallfiguera. Era impossible encabir tot l'espectacle dins d'una memòria d'uns quants megabites, però tots ho provàvem una i altra vegada. Algú se'n va sortir? No ho sé, jo no en vaig sortir gaire airós. Ara bé, l'altra memòria, la humana, sí que es va omplir fins al darrer racó de les millors imatges que els diafragmes dels nostres ulls captaven esguardessin on esguardessin.

Refeta una part del camí, riera avall, enfilàrem el pujador de la Gúbia el qual, amb esforç suprem, ens va situar per damunt del trau, el que contemplàrem a vista d'ocell mentre una ràpida ingesta feia el simulacre de dinar.

El GR-171 ens va marcar el viarany de retorn al Toscar. Salvats! això semblava una gran via, s'havia acabat el camí poc fressat, havíem deixat enre-re el gran rocam, s'havia acabat el patir i ara, a partir d'aquí, una pau interior ens va envair dins de la seguretat que una ruta marcada i controlada et dona. Fet i fet, a punt de fosquejar empen-guérem la marxa cap a Prat de Comte on un hospitalari alberg ens esperava per sopar i dormir.

* *Port*: lloc estret per on passa un camí d'una muntanya a una altra; el lloc més elevat d'un camí de muntanya. (Diccionari català-valencià-balear).

* *Gúbia*: a) *Eina de tall afinat, del grup dels enformadors, amb fulla d'acer de secció corbada, de diverses formes i mides, i amb mànec de fusta* (IEC). b) *Enformador de tall semicircular; l'usen els fusters, esclopers, ferrers, boters, etc.; cast. gubia. Item unam gubiam, doc. a. 1388 (BSAL, xi, 152). Dos barrines..., dos gubias que tot tall bé, Agustí Secr. 65. // topon. Sa Gubia: muntanya abrupta que té un caire quasi vertical i aca-nalat (Bunyola). Intens.: – a) Augm.: gubiassa, gubiarra. – b) Dim.: gubieta, gubietxa, gubiel·la, gubieua, gubiona, gubió. – c) Pejor.: gubiota, gubiot. Etim.: del llatí gubia, mat. sign. (Diccionari català-valencià-balear).*

Dins la gúbia de Vallfiguera. Foto de Jordi de la Riva.

MATINALS 2010-2011

17 d'octubre	Riudemeia i via romana de Parpers (Maresme-Vallès Or.)
7 de novembre	Riells, Dues Rieres, Vimeners i Santa Fe (Montseny)
19 de desembre	Santa Creu d'Olorda i turons d'en Pascual (Collserola)
9 de gener 2011	Delta del Llobregat (Baix Llobregat)
23 de gener	Santa Maria del Puig i serra de Rubió (Baix Llobregat)
6 de febrer	Vall Roja i Sant Bartomeu de les Vespes (Vallès Or.)
20 de febrer	Fonts de Colldat i Cassassaies (Bages)
6 de març	Carme i castell de Claramunt (Anoia). Sortida cultural
20 de març	Montserrat (Bages)
17 d'abril	Olivella i Fondo de Querol (Garraf)
22 de maig	Castell de Castellví (Alt Penedès)
4 de juny	Gorgs d'Estiula. Sortida de cloenda de tot el dia

US DESITGEM UNES BONES FESTES

El Pessebre de la SEAS d'aquest any 2010 fet, com en els darrers anys, per Joan Gómez, serà col·locat al cim de la Roca Corbatera (1.160 metres), cim culminant de la serra del Montsant.

ACORDS DE LA JUNTA

Reunió del 5 de juliol de 2010

— Altes: Joan Poll (1054) i Lourdes Barrera (1055).

— Baixes: cap

— Es decideix fer dues pancartes noves per a la Caminada Popular pel mal estat de les antigues.

— El jurat per al Concurs Fotogràfic 2010 estarà compost per: Marta Balada, Francesc Fàbregas, Joan Porredon, Josep Requena i Toni Royo.

— S'ha concretat amb Joan Porredon l'elaboració d'un taller de fotografia que es farà els dijous de 20 a 22 h entre el 21 d'octubre i el 25 de novembre.

— La Junta accepta endegar el procés per fer un nou llibre de la SEAS. Aquest es basaria en el cicle «Indrets d'una guerra (1936-1939)» celebrat durant la temporada 2009-2010, i en ell treballarien: Jordi Amigó, Ferran de la Fuente, Jordi Gironès i Ramon Segret.

Reunió del 6 de setembre de 2010

— Altes: Miquel Àngel Almela (1056), Glòria Conesa (1057), Josep Manuel Llabrés (1058), Mireia Forner (1059), Josep Soucheiron (1060) i Anna Llabrés (1061).

— Baixes: Cristina Úbeda (906)

— Es decideix aprofitar el sopar

de motxilla del 18 de setembre per recordar als socis que a partir de gener serà obligatori disposar de la llicència federativa per anar a totes les excursions de la SEAS.

— Es considera necessari millorar la difusió de la propaganda, no solament de la SEAS sinó de tot l'Ateneu, cercant els llocs adients i fent-ho englobant-ho com a Ateneu tot el que facin les seccions.

— Es decideix traslladar més a l'esquerra la plataforma des d'on parlen els conferencians i moure també la pantalla de la paret per guanyar visibilitat per a tota la gent que assisteixi a les conferències.

Reunió del 4 d'octubre de 2010

— Altes i baixes: cap

— Ja s'ha cobrat de la Federació la subvenció del curset d'orientació i GPS.

— S'ha analitzat la cobertura que té contractada l'Ateneu sobre responsabilitat civil, que és de 500.000 euros, i es considera adequada per cobrir la nostra activitat.

— La participació en les darreres activitats ha estat molt alta: xerrada sobre l'Island Peak (140), sopar de motxilla (120) i concurs fotogràfic (41 participants amb 103 fotos). La Caminada ha tingut menys participació que altres anys (287).

— La SEAS participarà en l'homeatge a l'Isidor Cònsul del 27 d'octubre organitzat per la Biblioteca.

Butlletí de la SEAS. Any 44, núm. 291

Taula de redacció: Leonci Canals, Daniel Cardona, Ferran de la Fuente, Maria García, Jordi Gironès i Agustí Revilla. Autoedició: Jordi Gironès. Tramesa: Elisabeth Bart. Disseny: Josep Nuet. Correcció de textos: Servei Local de Català. Impressió: Espai Gràfic Anagràfic, S.L.

Índex

Portada: Sortida de la Caminada Popular des del Pati del Roure	
Calendari	2
Quinze anys de Caminada, per Ferran de la Fuente	3
Entrevista a Just Amigó, per Daniel Cardona	4
Sortida de Veterans 2010 al Pallars Sobirà, per Pep Gil	7
Vallfiguera, per Joaquim Carbonell	11
Calendari de les matinals 2010-2011	14
Informació de la SEAS	15

El sopar de motxilla, celebrat al Pati del Roure el 18 de setembre de 2010, ha tingut una assistència de 120 companys, essent la més nombrosa fins a la data d'avui. Fotografia de Lluís Ramban.